

heller ikke begæret af stort flere. Der blev i alt i de 20 Aar ikke givet Indfødsret til flere end 336 Personer. I de følgende 20 Aar stiger Antallet allerede, idet der blev givet Indfødsret til i alt 1,210 Personer; altsaa Gennemsnitsantallet stiger i disse Aar til ca. 61 aarlig. Men i de sidste 5 Aar, fra 1890, er der meddelt Indfødsret til 1,000 Personer, altsaa gennemsnitlig til 200 aarlig; og i det Forslag, som nu foreligger, indstilles, som alt bemærket, 310 Personer til at faa denne Ret. Vi have ikke kunnet tilbageholde den Bemærkning, at det foreskommer os, at hvis det bliver ved at gaa saaledes, kan det let blive en overvældende Byrde, som det danske Statskassens paatager sig lige over for fremmede, og der turde være saa meget mindre Anledning til at gøre dette, som indfødte Danske i de Nabolande, som rekrutere vore Indfødsretslove med det største Antal, næppe have nogen som helst Udbygning til at finde tilsvarende Gengæld. Det turde ogsaa være af Interesse ved denne Lejlighed at se, hvorledes Betingelserne for at erholde Indfødsret i Aarens Løb have forandret sig, og hvorledes de Betingelser, som nu almindelig anses for at være gældende, for at en Ansøgning kan komme i Betragtning, gaa — man har i Betænkningen sagt „noget“; jeg tror at turde sige meget — ud over de Forudsætninger, som laa til Grund for den Bestemmelse i Grundloven af 5te Juni 1849, som fastsatte, at Indfødsret for Fremtiden kun kunde meddeles ved Lov. Som bekendt hviler Indfødsretten paa et Patent af 15de Januar 1776. Det kalder sig ikke Lov, det kalder sig ligefrem „Indfødsretten“. Patentets eller „Indfødsretten“'s Hensigt er den at hævde, at Afgang til Embeder, til Kloster og Stiftelser her i Landet ubelukkende skal være forbeholdt indfødte, Folk, som ere fødte paa den danske Stats Territorium. Ved Siden deraf er der imidlertid i Indfødsretten optaget nogle Bestemmelser, som give Afgang til under visse Betingelser at faa et Naturalisationsbrev, der udfærdiges af Kongen, og disse Betingelser, hvorunder man altsaa kunde forvente at blive naturaliseret, og som Indfødsretten udtrykker sig, „blive stillet lige med indfødte“, gaa i alt væsentligt ud paa, at den paagældende maa eje ret betydelige Jordegods her i Landet, nemlig til en Værdi, som den Gang ansattes til 30,000 Rigsdaler — altsaa nu 60,000 Kr. — eller have anbragt i industrielle eller lignende Foretagender her i Landet Kapitaler af henholdsvis 20,000 og 40,000 Kr. Desuden blev der stillet i Udbygning, at Lærere og gejstlige, som kom her ind i

Landet for at administrere de fremmede Religionsefendernes Menigheder, og endelig at Kunstnere, Videnskabsmænd og Værtsførere eller særlig sagtyndige, som kom her ind i Landet for at ophjælpe Fabriksdriften, ogsaa kunde erholde Naturalisationsbrev. Det, som Grundloven forandrede, er selvfølgelig ikke Indfødsretten, thi den staaer endnu og gælder endnu i Overensstemmelse med Patent af 15de Januar 1776; men Forandringen bestaar i Afstæffelsen af Naturalisationsbrevet. Ved Hensyn til dette Naturalisationsbrev fastsætter nemlig Grundloven, at det ikke mere maa meddeles ad administrativ Vej, men at Meddelelsen af Indfødsret skal ske gennem Lov. Man vil nu let se, at hvis man vilde opstille de samme Regler, som „Indfødsretten“ opstiller for at faa Naturalisationsbrev, som Betingelse for, at de vedkommende kunde faa Indfødsret ved Lov, saa vilde en overordentlig stor Mængde af dem, som her ere indstillede, ikke paa nogen Maade kunne komme i Betragtning. Jeg skal blot i denne Henseende anføre, at af de 310 Personer, som i Aar ere indstillede, ere kun de 46 Ejendomme, og det er til Dels Ejendomme af meget ringe Værdi; et lille Hus er det almindelige. Der er 141 Haandværkere, til Dels Haandværksvende, altsaa Folk i en ret u selvstændig Stilling; der er endvidere 54 Arbejdsmand eller Tjende. Hvis altsaa de Betingelser, som „Indfødsretten“ opstiller, endnu gælde, vil der slet ikke kunne blive Spørgsmaal om, at disse Personer ville kunne faa Indfødsret. Men der ud over er man jo forlængst kommen, og Udvalget vil ogsaa bemærke, at i denne Henseende maatte man selvfølgelig afvige fra de Betingelser, som „Indfødsretten“ indeholdt, fordi den senere Lovgivning paa saa mange Omraader — og jeg tror at turde sige, i alt Fald som min Mening, paa alt for mange Omraader — har gjort Erhvervelsen af visse Stillinger her i Landet afhængig af Indfødsretten, og ligeledes har gjort Erhvervelsen af visse Rettigheder afhængig af Indfødsrets Meddelelse. Jeg kan i saa Henseende blandt de Stillinger, hvis Erhvervelse den senere Lovgivning har gjort afhængig af Indfødsret, eksempelvis nævne de fleste Ansættelser ved Jærnbanen. Endvidere kan jeg nævne, at det er en Betingelse for at erholde Beneficier ved Universitetet, at man er i Besiddelse af Indfødsret; ligeledes har man en lettere Afgang til Benyttelsen af Landbohøjskolen, naar man har Indfødsret, og saa Erholdelsen af Messetipendier er betinget af Indfødsret. Maa, saa komme endvidere de store politiske Rettigheder: Valg-